

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1699

Decas VII. ab anno 360. ad 370.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64743)

ram & conatum omnem convertit. Igitur exercitum per Illyricum ducit, contra Constantium, & successit è voto Juliani expeditio, ut sine pugna, sine sanguine obtineret Imperium, quod ambiebat. Constantius enim progressus ut invasorem reprimeret, in itinere prope Tarsum mortuus est, cum annis 24. imperasset. Quibus auditis Julianus in Thraciam advolans Constantinopolim ingreditur, & severissimas de Constantii amicis & Consiliariis quaestiones exercet: alios occidit, alios in exilium amandat, & quas in vivum non potuit, in mortuum inimicitias proficitur. Tunc etiam Antistites Christianorum ad se in Palatium vocat & cui quisque velit se-ctæ jubet adhærere, ita tamen singulos allocutus, ut omnes inter se committeret, ratus concordēs sibi terribiles esse, dissidentes autem contemnendos. Tunc etiam, qui antea Christianum se simulabat, ritu Christiano festa, ac præcipuè Epiphaniæ sollemnissimè celebrans, clausa Deorum fana patefecit, & publicè ejuratâ Christianâ religione hostem se Christi & mysteriorum ejus exhibuit: Adhæc omnes exules Episcopos revocavit, ut Catholicos opponeret Arianis, nè isti nimis potentes fierent, sed potiùs mutuis contentioni-

tionibus ambæ partes se lacerarent & conficerent.

DELIRIA ET ERRORES QUORUNDAM PSEUDOMONACHORUM ÆGYPTI.

Fuerunt his temporibus Monachi quidam in Ægypto, qui dicerent ab hominibus orantibus demonas foras egredi, per excrementa, sputa, mucum, &c.

Fuerunt etiam, qui his contraria docerent, nimirum peccatum esse ejusmodi corporis excrementa egerere, uti & semen emittere ad generandum, abusi sententia Christi Matth. 15. non quæ intrant per os, sed quæ exeunt, coinquant, &c.

(362.) Julianus aulam suam aperuit omni hominum fæci, ganeonibus, comædis, lenonibus & meretricibus, &c. Inter omnes autem summâ Veneratione coluit Maximum Philosophum Cynicum, suum quondam magistrum Athenis, & magum imprissimum, huic anima scelesti Imperatoris quasi agglutinata adhæsit.

Publicè Diis sacrificante Juliano Maris Chalcedonensis Episcopus in faciem restitit, impietatem exprobrans, cui tamen versipellis Idololatra mirâ hypocrisis mansuetudinem simulans, nihil reposuit aliud,

L 5

quàm

quàm Galilæus tuus non te sanabit. (Ob grandem enim senectam suffusione oculorum Maris laborabat) Maris autem respondit, ego gratias D E O mea habeo, quòd cæcus sim, ne te, qui à pietate excidisti, oculis aspiciam. Ad quæ Imperator nullo responso dato, simulatâ scilicet patientiâ præteriiit. Dolendum est, quòd hoc egregium senis facinus Ariana hæresis, quam profitebatur, plurimùm obscuret.

Julianus, Christianis consveta jejunia quadragesimalia auspicantibus, Constantinopoli cuncta cibaria, quæ venum publice exponi solebant, polluit sacrificiis Deorum, ut sic Christiani cogèrentur vesci cibis immolatitiis. Cùm verò Theodori Martyris divinâ revelatione admoniti loco panis cocto frumento uti capissent Christiani, hoc facto desperans Julianus optata consequi, cibos ab omni labe puros, ut antè apponi iterum iussit. Et Constantinopolitani cives in honorem S. Theodori deinceps frumentum coctum in pauperes anniversariâ memoriâ erogârunt.

Julianus evertit & terrâ obruit signum Crucis in capite simulacri urbis Constantinopolitanæ erectum.

Necat contra jus gentium legatos Persarum

farum eo prætextu, quòd ad sacrificia invitati comparere renuissent, unde in eos quasi Numinum solis & lunæ & ignis contemptores, tanquam vindex legum Persarum, jussit animadverti, re autem ipsâ quia Christiani erant, quorum memoria ideo apud Græcos & Latinos celebratur decimo quinto Calendas Julii.

Sævitus in Cæsaream Cappadociæ quia Christo erat addictissima. Ideo omnem pecuniam & suppellectilem confinium ecclesiarum sibi afferri jussit, insuper trecentos libras auri publico ærario solvi, Clericos omnes in numerum militum inscribi, Christianos una cum uxoribus & liberis in censum redigi, & tributum pendere: minatus quoque nunquam se ab affligenda civitate temperaturum, nisi Deorum delubra diruta ex integro restituerint: & ne inanes has minas esse, cives arbitrarentur, jussit multos ex iis, qui templis diruendis operam collocârunt, morte mulctari, ut tam nobilis ecclesia martyrii coronâ, non privaretur. Eâdem crudelitate in cæteras Cappadociæ & omnium Provinciarum ecclesias per milites suos grassatus est. Huic furori fortissimè & potentissimè se opposuere Basilius & Gregorius Nazianzenus, ita ut Julianus veneraretur utrumque, &

metueret, atque ferociam suam subinde quasi frænis injectis nonnihil cohiberet.

Christiani, Catholici æquè ac hæretici sine discrimine, ubique locorum, propter idola vel diruta vel spreta diris modis cruciantur & enecantur. Nec potuerunt eam vim inferre tormenta, ut non magis contemptui esset quàm timori tyranni vesania.

Antiochiæ Reliquiæ S. Babylæ Antiocheni Episcopi, ex Luco Daphne (in quo Julianus responsa ab oraculo expectabat, & nullis sacrificiis obtinere poterat propter ossa S. Martyris ibidem sepulta) a Christianis tolluntur, & summâ solennitate & júbilo populi in urbem transferuntur: plurimi autem ex Christianis quia indesinenter cantabant versiculum illum psalmi 96. *Confundantur omnes, qui adorant sculptilia & qui gloriantur in simulachris*, in carceres coniecti & verberibus aliisque tormentis severissimè cruciati sunt.

Quòd verò Julianus permiserit ossa S. Babylæ solenni pompâ transferri, causam enarrat S. Chrysostomus, quia, inquit, timuit, ne eadem poenâ plecteretur à Deo quo ejus quondam avunculus etiam Julianus appellatus, & Orientis Præfectus, qui cum in Dominico aureo (templum id erat Anti-

Anti-

Antiochiæ primarium) sacra ecclesiæ vasa sacrilegè polluisset, & rapuisset, in vindictam tanti sceleris verendis putrefactis, nec valens per eas partes excrementa egerere, per sceleratum os, blasphemix instrumentum evomens miserè periit.

Julianus Antiochiæ fontes, aquâ lustrali & sordibus idololatriæ coinquinat, ut quoquo modo impietatis participes faciat Christianos, quibus nihilominus Christiani æquè dolentes quam insaniam tyranni risui habentes, sine metu peccati usi sunt.

Martyres innumeri propè sanguinè pro Christo fundunt, horrenda autem est præ cæteris lectu, & auditu Gazensium crudelitas in Christianos exercita sub Juliano. Presbyterorum & virginum sacrarum ventres disciderunt, & hordeo impletos porcis objecerunt. Addit Gregorius Nazianzenus, Heliopolitanos virgines dissectas non porcis tantùm objecisse, sed etiam exsectis hepatibus earum se se ingurgitasse,

In Palæstina mandato Juliani sepulchrum S. Joannis Baptistæ, & sepulchrum Elisæi evertitur, & ossa utriusque comburuntur. Reliquiæ, quæ prostant venerationi, in diversis locis, vel ante ablata, vel à Christianis ex igne subtractæ sunt & illæ sæ servata.

Ejus-

Ejusdem mandato Cæsareæ Philippi statua Christi, (quam mulier à profluvio sanguinis liberata ibidem consecraverat,) dejicitur, & pro ea Juliani statua eodem in loco erigitur; sed confestim divina omnipotentia manifestante se, ignis violentus cœlo delapsus statuam tyranni circa pectus difsecuit, & caput in terram dejecit.

Post Georgium Arianum & Alexandrinum Pseudo-Episcopum à Gentilibus cæsum S. Athanasius è latebris emergit & Alexandriam redit, tanto confluxu populi applaudentis ingressus in urbem, ut tota Ægyptus convenisse videretur: Convocato mox concilio lapsi ad communionem cum honore recipiuntur.

Lucifer Calaritanus fit in Concilio Alexandrino auctor schismatis neque cum lapsis, neque cum eis, qui eos recepissent, communicare volens, & rediens in suam Sardiniam in schismate perseveravit usque ad mortem.

Ariani efficiunt apud Julianum, ut Athanasius exterminaretur: hic autem quæsitus ad necem insequentcs se callidè elusit, cymbam, quâ vehebatur ad insequentcs conversâ, cum iuterrogaretur, an non vidisset fugientem Athanasium? respondit, haud procul abesse: quibus
remis

remis velisque ultra properantibus Athanasius aliâ viâ navigium deflexit, & saluus evasit.

Julianus prohibet Christianos liberales disciplinas docere, & edicto jubet Galilæos appellari, cruces aboleri, & qui Christum profiterentur, eos impune injuriis affici posse edicto promulgavit, & fœminis indulgit viros suos turpi repudio dimittere.

HÆRESIS LUCIFERIANORUM ET HILARO-LUCIFERIANORUM.

Præter schisma etiam hæreses sectati sunt Luciferiani,

1. *Credebant animam transfusione genitam à carne, & ex substantia carnis derivatam.*

2. *Negabant Episcopos lapsos in hæresim cum Episcopali honore recipiendos esse in ecclesiam etiamsi satisfactionem pro peccato præstitissent.*

3. *Dicebant Ecclesiam factam esse meretricem, & suam novellam ecclesiam esse Sponsam veram Christi.*

4. *Hilarius ecclesie Romane Diaconus factus Luciferi assecla adjunxit anabaptismum pro iis, qui extra eorum ecclesiam baptizati fuissent.*

✠(363.)✠ *Julianus potestatem facit Judæis templi Hierosolymitani restituendi, Deus autem manifestis miraculis prohibet reparationem, flammis scilicet ex fundamentis*

mentis

mentis apertis erumpentibus, quibus multi ex impiis latomis absumpti sunt, ideoque opus interruptum.

Imperator movet in Perfas cum magno militum apparatu, magno item Dæmonum, quibus plurimum confusus arma rapuit. Primo impetu occupat aliquot urbes, sed à proditore aliquo in loca comætu carentia deductus, plerisque militibus amissis, prælium cum Persis conferit, in quo dum sine lorica pugnat, telo lethaliter vulneratus, sanguinem exceptum manu in cœlum jactans, & identidem exclamans, *vicisti Galilæe, vicisti*, interiit incertum est, an ex militibus, an ex cœlo telum vibratum fuerit. Priusquam in bellum procederet multis magorum pollicitationibus, & vaticinationibus mendacibus inductus, vovit, si victor rediret, se de Christianis Diis suis immolaturum esse, totamque gentem funditus deleturum.

Memorable fuit præ multis illud vaticinium Ludi magistri cujusdam Christiani Antiocheni, qui paucis ante mortem Juliani diebus, interrogatus per jocum à Libanio gentili sophista, *quid ageret tum fabri filius*, Christum intelligens, respondit, *eum Juliano loculum fabricare.*

Narratur à Cedreno Julianum cum ad

Car-

Carras venisset Mesopotamiæ urbem, clam in quadam spelunca mulieris ventrem dissecuisse ut ex ejus jecinore belli eventum prænosceret, ibidemque portentosis spectris valde territum fuisse.

Contigit etiam in signe illud miraculum, ut cum ex more ad discendas res absentes agens apud Persas dæmone nuncio uteretur, eumq; tunc in Occidentem sciscitaturum misisset, veredarius dæmon perveniens ad locum quendam, ubi monachus Publius dictus habitabat, ibi per decem dies steterit immobilis, non valens ultra progredi, quod monachus ille diu noctuq; oraret, quapropter regredi coactus Juliano moræ & rei infectæ causas retulit. Quo audito Julianus infremuit quidem contra monachum, sed unus ex ipsius proceribus cognito hoc miraculo, omnibus suis in pauperes distributis insignis monachus evasit.

Cadaver ejus Tarsi Ciliciæ conditum est, magnâ urbium & populorum, per quos transvehi debuit, derisione & subfannatione. Narratur etiam à Gregorio Nazianzeno à terra excussum, & æstu vehementi, corpus conditum, iterum ejectum esse, sed & Philosophos, magos & augures, qui felicem belli exitum vaticiniis cruentis prædixerant, ludibriis variè ab omnibus expositos & exagitatos esse. Post

Post cædem Juliani Flavius Jovinianus Singidone in Pannonia natus egregius fidei Catholicæ confessor, statim ex necessitate ab omnibus militibus, interneccionem à Persis timentibus, eligitur Imperator, cumque is negaret se militibus Ethnicis præesse velle, omnes se Christianos esse proclamant, & Augustum dicunt. Quæ uti ratio temporis tunc postulabat, pacem mox cum Persis inivit magnâ parte Mesopotamiæ relictâ, milite ex Perside retracto. *Sic malè consuere vestem compulsus, quam ejus antecessor malè considerat.*

Magnis lætitiis Catholica Ecclesia ærumnis pressa resurgit, aperiuntur & eriguntur templa, docendi potestas Christianis redditur.

Athanasius indicit synodum Alexandriæ & primarios sibi subiectos Episcopos convocat. Cui ipse etiam Acacius impiissimus Cæsariæ Palestinæ Episcopus Arianorum antesignanus fax & lues totius orbis Christiani, nunc se pietate simulatâ submittit, & Nicænam fidem profitetur.

✠(364.)✠ Jovinianus optimus Imperator vix monstratus Catholicæ Ecclesiæ anno ætatis suæ 33. Dadastanæ in limine Bithiniæ & Galatiæ vel ex cruditate stomachi, ut quidam scribunt, vel prunarum calore

calore ob recens illitum calce parietem in cubiculo exanimatus inventus est.

Valentinianus filius Gratiani & Catholice fidei confessor insignis, absens & Ancyrae tunc moratus, nemine reclamante ab exercitu eligitur Imperator. Dicitur hic fuit Funarius quia funem aliquando portantibus quinque milites extorquere non potuerunt.

Hic Imperii magnitudine & mole territus, cui par unus esse haud sibi videbatur, collegam adscivit fratrem suum Valentem, ei que Orientem administrandum reliquit dum ipse Occidentem regeret.

Procopius, propinquus defuncti Juliani post corpus Tarsum deductum, diu latuit, tandem absentibus Imperatoribus Imperium quod diu ambivit, arripuit: ac primo paucos habuit fautores sed ita brevi crevere vires ejus, ut fieret Valenti metuendus

(365.) Celebrantur in variis locis synodi semi-Arianorum, Arianorum & Catholicorum.

S. Hilarion tribus signis Crucis depictis, mare, quod Epidauritanorum civitati everfionem minitabatur, precibus suis ita coercet, ut postquam in immensam altitudinem intumescens, diu fremuit, quasi ad obicem indignans in seipsum relapsus sit.

(366.) Procopius non satis cautè ac providè re suâ administratâ Valente cum Lupicino Magistro equitum fortiter se opponente tyrannidi, à suis vincitur traditur, & capite minuitur, quod Valentiniano Parisios missum est, in argumentum victoriæ. Marcellus autem cognatus Procopii æquali temeritate Imperium sibi arrogans, mox captus, sulcatis acerrimè lateribus interiit.

Valens Baptizatur ab Eudoxio & labitur in hæresin Arianam, blanditiis conjugis suæ laqueis Arianæ hæresis jam pridem irretitæ, ad hoc inductus.

Gregorius Nazianzenus & Basilus vocantur ex eremo, hic factus adjutor Eusebii Cæsareæ Cappadociæ Episcopi jam ipsi reconciliati; ille Patrem senio confectum adjuvans in sede Nazianzena: ambo excitati à viris bonis & à Deo, ut operam ferrent ecclesiæ laboranti.

Nascitur Junior Valentinianus ex Justina, Magnentii olim uxore, fæmina Ariana, quæ si non corruptit maritum, saltem meliorem esse prohibuit.

(367.) Moritur Liberius Papa confessor fidei meritissimus, qui omnem maculam, quam ex communione cum Arianis aliquamdiu absque pravitate hæretica

habita

habita contraxit, longis ærumnis & laboribus pro Christi vera ecclesia exantlatis ac præclara fidei confessione tempore concilii Ariminesis factâ, penitus delevit.

Sufficitur Liberio mortuo Damasus Hispanus: hujus electionem turbavit schisma Ursicini: qui enim semper steterant à Liberio, dolentes Pontificem creatum esse ex partibus Felicis, pauci quidem, sed animosi, eligunt in Basilica Sicicini Ursicinum Diaconum, unde magni tumultus & cædes in eadem æde Sicicini, aliquando unâ die repertis 137. cadaveribus interfectorum. *Tanto cum ambitu prensabatur ea sedes tunc temporis*, inquit Ammianus Ethnicus hujus temporis scriptor, *quæ Romanum Pontificem mensâ, curribus & apparatus regibus parem efficiebat.* Ex quibus constat, quantæ fuerint jam primis sæculis divitiæ hujus Sedis, quibus bene usi Pontifices duplicem gloriam, & qui malè abusi, duplex dedecus temporale & æternum miserabiliter promeruere.

Valentinianus infirmus Gratianum filium suum (in quo jam tum, puerili adhuc ætate Imperii dignitas emicabat,) Augustum dicit, & ornamentis Imperii induit.

✽(368.)✽ Defuncto Carthaginis Pseudo-Episcopo sufficitur in ejus locum à
Dona-

Dona-

Donatistis Parmenianus scriptor egregie
confutatus ab Optato Milevitano & Au-
gustino.

✽(369)✽ Celebratur Concilium Romæ,
nonaginta Episcopis ex Italia & Gallia con-
gregatis, contra Auxentium in quo scripta
denno formula fidei Ariminensis, & Auxen-
tius damnatus est, cum jam multos Epif-
copos Illyrici in suas partes pertraxisset.

Anicius Probus Præfectus prætorii
Ambrosio civi Romano, filio Ambrosii,
(qui præfectus Gallias rexerat) Insubriam,
Liguriam & Æmiliam cum insignibus con-
sularibus administrandas tradit admonito,
ut eas provincias non ut Judex, sed ut E-
piscopus regeret, quæ vox non monitio
tantum sed vaticinium fuit.

Eusebio Cæsareæ Cappadociæ demor-
tuo succedit Basilius Magnus.

Arsaces Rex Armeniæ Christianus dolo
pacis & convivii captus a Sapore Persarum
Rege effossis oculis & vinctus argenteis
catenis, ferro pænali subiectus interiit.

Valens confecto bello cum Gothis pa-
cem inivit, & redit Constantinopolim plus
hic Catholicis quam Gothis metuendus.

✽(370.)✽ Valens octuaginta honestis-
simos viros Ordinis Ecclesiastici, qui Ni-
comediam venerant, ad rogandum Impe-
ratorem,

ratorem, ut ad Constantinopolitanum
Episcopatum Evagrium, à Catholicis ele-
ctum admitteret, per Modestum præfe-
ctum navi impositos in medio mari exuri
iussit, quam ob causam gravissima fames
subsecuta piis eorum Manibus litasse vi-
detur.

Edictum emittit Valens, quo sub gravif-
simis pœnis injunxit, ut Episcopi expulsi à
Constantio & à Juliano restituti, iterum ex-
pellerentur. Athanasium tamen a sua ple-
be retentum non est ausus aggredi, sicut
nec Paulinum Antiochenum, nec Epipha-
nium.

Fuit Epiphanius Palæstinus ex vico Be-
sandre in tractu Eleutheropolitano, qui
monachus in patria sua & Ægypto fuerat.
hic tentatus à Gnosticis per impudicas mu-
lieres, sed favente Deo ab illarum illece-
bris prohibitus, tandem Salaminæ seu
Constantiæ in Cypro factus est Episcopus,
eruditissimus æquè ac sanctissimus.

Eusebius Samosatenus exulat: in habitu
tamen militari ecclesias Syriæ & Palæsti-
næ visitat, pastoribus ei victum sufficien-
tibus. Ejecti quoque sunt Meletius An-
tiochenus, Pelagius Laodicensis, Grego-
rius Nyssenus frater S. Basilii.

Cum Valens similiter Basilium eijcere de-
cre-

creviffet, ejus exilio fubfcribere volens
tribus fractis calamis & manûs tremore
agitari cœpit, ut fubfcribere non poffet
quâ re obftupefactus chartam laceravit,
propofito deftitit. Accitus postmodum
ab Imperatore Bafilius, ut precibus
fanaret ægrotantem filium, promiffit
filio fanitatem ope divinâ redditurum, fi
fibi traderetur instituendus in fide Catho-
lica, idque cùm Imperator pollicitus effe-
t puer fubitò fanatus eft, cùm autem Valens
ab Arianis feductus filium illis tradidiffe
baptizandum, ille mox fpiritum emiffit.

Aufus etiam Princeps coquorum Demosthenes in aula Valentis Bafilium reprehendere, fenfit inſolentiam fuam egregie
verbis retufam; *tuum eſt, inquit Bafilius, jufculorum curare condimenta, cùm tu
aures habeas oppletas ſordibus, Sacroſancta dogmata audire non potes.*

Fuit hoc tempore Aphraates quidam
Senecio monachus, quem cùm proprio
gradu feſtinantem vidiffet Valens interro-
gavit, quò curreret feſtinus extra cellam
an neſciret, monachis manendum in cel-
lis? Cui Aphraates respondebat, *Cur-
tamus nos monachi, quia ardet Eccleſia & Ori-
Christi, cui tæ ſtatimmas impietate tuâ injectæ
ad hæc interminatus Imperator ultro
conticuit.*

Valens persequitur m̄agos, & celebriores quosdam Philosophos occidit, propter fortilegium. Cū enim in comitatu suo nonnulli de successore quæsvissent fortes, atque hæ litteræ occurrissent. THEOD. multos propterea necari iussit, quos Imperii affectatores suspicatus est.

Athanasius Rex Gothorum Ethnicus persequitur Christianos, qui a temporibus Constantini Magni jam religionem regno illi implantatam propagaverant.

Infamis circa hæc tempora fuit monachorum quorundam avaritia, qui domos circumibant ad decipiendas mulierculas oneratas peccatis, & ex crumenis illarum quæstum magnum faciebant sub pallio pietatis, unde Valentinianus ad Damasum Papam rescripsit, ne clerici & monachi donationes aut legata vel hæreditates à mulieribus accipere possent. Hanc legem autem antiquavit postea Marcianus, ejusque ea de re sanctionem probavit Justinianus & codici inseri voluit. Falsum autem est, ut Baronius ostendit, quod Valentiniano castissimo Imperatori imputatur, sancivisse, ut quicumque vellet, posset duas uxores legitimas habere, & hoc fecisse propterea, quod ipse vivente adhuc conjugem suam Severam amaret & concupisceret Ju-

M

stinam

stinam Virginem. Calumniam hanc esse ostendit Baronius.

DECAS VII.

✠ *Ab anno 370. ad annum 380.* ✠

371. **E**piscopi Ecclesiæ Orientalis sublidium ex postulant ab Occidentalibus Athanasio & Basilio pro impetrandis viris insignibus ad Damasum Pontificem scribentibus.

Basilius malè accusatus, tanquam tres Deos profiteretur, strenuè se, contra obretractores defendit.

✠(372.)✠ Athanasius Alexandriae moritur cum per annos quadraginta sex Ecclesiæ illi præfuisset Episcopus, Vir tribus Imperatoribus & toto Romano Imperio superior.

Didymus Alexandrinus floruit hoc tempore: a quinto ætatis anno oculis captus, anagnosce tamen usus scholæ ecclesiasticæ præfuit; omnium disciplinarum gnarus, etiam mathematicarum propè ad miraculum, cæcus corpore, animo perspicacissimus, de quo dolendum quod Origini nimis pertinaciter adhæserit.

Melania nobilitate ac virtute insignis matrona: Catholicis Episcopis ac Presbyteris